

Sygn. akt II KK 169/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSA del. do SN Mariusz Młockowski

Protokolant Katarzyna Głodowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika,
w sprawie **D. Ś.**

skazanego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 marca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 12 grudnia 2011 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 13 września 2011 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S. do
postępowania odwoławczego.**

UZASADNIENIE

Skazany **D. Ś.** wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 września 2011r.
został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 7 listopada 2010r. w miejscowości S. kierując samochodem
osobowym marki Mercedes Benz 300, znajdując się w stanie nietrzeźwości

wyrażającym się w stężeniu alkoholu we krwi na poziomie 0,81‰ w sposób umyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do wypadku drogowego w ten sposób, że jadąc z nadmierną prędkością, prostym odcinkiem nieoświetlonej drogi asfaltowej, w terenie niezabudowanym, w szczególności nie dostosował prędkości jazdy do warunków atmosferycznych i drogowych panujących na drodze, w tym nienależycie obserwując drogę, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i zjeżdżając na nie asfaltowe pobocze drogi, uderzył w drzewo, w wyniku którego to zdarzenia śmierć ponieśli pasażerowie tego pojazdu tj. T. R. oraz P. Ś., a nadto pasażerka pojazdu M. N. doznała złamania kości udowej prawej oraz innych obrażeń, które spowodowały u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby długotrwalej określonej w art. 156§1 pkt. 2 k.k.;

tj. popełnienia przestępstwa z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k.

Za tak opisany i zakwalifikowany czyn wymierzono oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat.

Wyrok ten zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego, w której podniesiono zarzuty:

1. obrazy prawa procesowego tj.:

- art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w postaci oparcia wyroku na wadliwej opinii biegłego,
- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy takich jak przyczynienie się pokrzywdzonych polegające na nie zapięciu pasów bezpieczeństwa, czy związku przyczynowego braku zapięcia pasów z wystąpieniem skutku z art. 177§2 k.k. oraz przyczyny wykonania ostrego skrętu kierownicą przez oskarżonego;

2. błędu w ustaleniach faktycznych w postaci uznania, że do wypadku nie doszło na skutek zajechania drogi oskarżonemu i oślepienia go, że prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości i dowolnego ustalenia prędkości samochodu oskarżonego;

3. rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Okręgowy w S. po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2011r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego i podniósł w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa, mającego wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenia:

- 1 - art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez:
  - nie odniesienie się do dowodu z dokumentu prywatnego złożonego na rozprawie apelacyjnej w postaci opinii rzeczoznawcy samochodowego,
  - skrótowe i nierzetelne odniesienie się do zarzutu w postaci nieustalenia związku przyczynowego niezapięcia pasów z wystąpieniem skutku z art. 177§2 k.k.

- 2 - art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez dokonanie nieprawidłowej kontroli odwoławczej poprzez akceptację dowolnej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy w postaci:

- oparcia wyroku na wadliwej opinii biegłego,
- nie uwzględnienia, że przyczyną wykonania ostrego ruchu kierownicą przez oskarżonego był ruch pojazdu nadjeżdżającego z przeciwka.

Obrona podniosła też zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I – instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dwa pierwsze z podniesionych przez skarżącego zarzutów są częściowo zasadne. Natomiast podniesienie, jako samodzielnego zarzutu, rażącej niewspółmierności kary, jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne – art. 523§1 k.p.k.

Kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest ustalenie jakie znaczenie procesowe miało złożenie przez obronę do akt sprawy, na etapie postępowania odwoławczego „*dokumentu prywatnego*” zawierającego ocenę opinii z zakresu rekonstrukcji przyczyn zaistnienia wypadku drogowego z udziałem skazanego.

Niewątpliwie słusznie postąpił Sąd Odwoławczy oddalając wniosek o dopuszczenie dowodu z tego „*dokumentu*” jako opinii biegłego wypowiadającego się w niniejszej sprawie.

Jednocześnie jednak, Sąd Odwoławczy stał przed koniecznością prawidłowego rozpoznania zarzutu podniesionego w apelacji, a który wskazywał na

defekt przeprowadzonego postępowania dowodowego polegający na oparciu ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie na wadliwej opinii biegłego. W tej sytuacji, ów „dokument prywatny”, będący w istocie pismem procesowym zawierającym ocenę poprawności sporządzenia opinii przez biegłego ustanowionego w niniejszej sprawie, winien być potraktowany jako zawierający argumentację wspierającą uzasadnienie zarzutu stawianego w tym przedmiocie przez obronę.

Bezsprzecznie przecież, strona procesu, na żadnym etapie postępowania sądowego, nie może być pozbawiona prawa do kontrolowania treści opinii biegłych ustanowionych w sprawie i ewentualnego zgłaszania uwag do nich.

Absolutnie niedopuszczalne było zatem całkowite zignorowanie twierdzeń obrony, że opinia stanowiąca podstawę ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, zawiera istotne błędy merytoryczne. Wymagało to oczywiście ustosunkowania się do wywodów przedstawionych w piśmie sporządzonym przez Z. G. Zwrócić należy tu uwagę przede wszystkim na zgłaszane różnice w sposobie obliczenia prędkości, z którą poruszał się pojazd kierowany przez skazanego. Kwestia ta, w niewątpliwy sposób, ma fundamentalne znaczenie dla ostatecznego zakresu odpowiedzialności skazanego. Minimalnym zatem standardem dla zrealizowania wyżej wskazanego wymogu byłoby, choćby wysłuchanie biegłego K. J. na okoliczności wynikające z omawianego pisma.

Uwzględnienie przedstawionego powyżej zarzutu musiało samo w sobie skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Zasadny, choć jedynie częściowo, jest również zarzut postawiony w kolejnym punkcie skargi kasacyjnej. Bezsprzecznie ma rację Sąd Okręgowy twierdząc, że obowiązek dopilnowania tego, czy pasażerowie zapięli pasy bezpieczeństwa ciąży na kierowcy pojazdu. Jednocześnie jednak, nie zapięcie tych pasów przez pasażerów, mogło mieć fundamentalne znaczenie dla skutku będącego następstwem wypadku drogowego. W tym kontekście okoliczności w jakich doszło do niezapięcia pasów, mogą rzeczywiście być rozpatrywane jako przyczynienie się pokrzywdzonych do zintensyfikowania tych skutków, co mogłoby mieć znaczenie, przede wszystkim dla wymiaru kary. Stąd ma rację skarżący, iż ocenienie tych okoliczności, było ważne dla rozstrzygnięcia sprawy, a Sąd Odwoławczy rozważań w tym zakresie, pomimo postawionego zarzutu, nie przedstawił.

Powyższe skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien rzetelnie rozpoznać wszystkie zarzuty postawione w apelacji, w tym ocenić uzupełniającą je argumentację wynikającą z pisma sporządzonego przez Z. G.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.